

ÅSA HELLBERG

DE ZUSSEN VAN FJÄLLBACKA
ALTIJD SAMEN

Volgt ze haar verstand
of haar hart?

XANDER

ROMAN

PROLOG

‘Maar tante Agnes?’ Hildur keek haar smekend aan. ‘Alsjeblieft?’

Hildur had op precies het juiste moment gewacht om haar aan haar kant te krijgen. Haar tante, Agnes Berlin, had net gegeten, was uitgerust en de zon scheen. Omstandigheden die meestal in Hildurs voordeel werkten als ze iets gedaan wilde krijgen. Toch liep het heel anders dan ze had verwacht.

‘Nee, zeg ik. Hij is te oud voor jou. Bovendien had hij de reputatie onbetrouwbaar te zijn toen hij hier nog woonde. Dus nee, je gaat niet naar Amerika met Thomas Hellberg.’

Nou, dan zat er niets anders op. Hildur zette haar handen in haar zij en keek haar tante met een priemende blik aan. ‘Dan ga ik zonder je toestemming.’ Nog nooit in haar leven had ze iets zo intens graag gewild. Nog nooit had ze zo’n brandend verlangen gevoeld. Tante had een sterke wil, maar deze keer zou Hildur niet toegeven. Ze ging nog liever dood.

‘Van wiens geld dan?’

‘Van Thomas natuurlijk. Of misschien van zijn zussen.’ Hildur haalde haar schouders op. ‘Zijn oudste zus Charlotta doet het erg goed in New York.’ Het maakte niet uit wie het ticket betaalde, als het maar werd betaald. ‘Ik weet het niet, maar hij zal het voor me regelen. O, tante, besef je wel hoe geweldig dit gaat

worden? Hij koopt een boerderij voor ons, we zullen melkkoeien houden en wat land bewerken. Hij is zo lief en aardig voor me. Zijn wilde haren is hij kwijt, hij is nu veertig.'

'En jij bent vierentwintig. Hij was al lang en breed volwassen toen jij nog luiers droeg. Heb je met je oom gesproken?'

Hildur hield haar hoofd schuin en glimlachte mild. 'Hij zei dat als het me lukte om jou zover te krijgen dat je het goed vond, hij ook zijn zegen zou geven.'

'Heeft hij dat gezegd?'

Hildur keek haar tante van opzij aan. Ze waren allebei even koppig en de discussies op de boerderij waren altijd fel. Ze wonnen om en om. Maar deze keer was het anders. Nu ging het niet meer om toestemming om naar een dansfeest te gaan of om een kerkbezoek over te slaan, nee, nu ging het om haar toekomst.

'En je tweelingzus? Ben je van plan haar in de steek te laten? Ze zal er kapot van zijn.'

'Ik weet dat dat niet zo is, want ik heb het er al met haar over gehad. We verschillen als dag en nacht van elkaar en wat ik wil heeft zij nooit gewild. Zij is blij als ze maar op die machine kan schrijven die altijd in haar kamer staat te ratelen.'

'Signe vertelt je niet altijd wat ze in haar hart voelt,' zei haar tante in een laatste poging Hildur over te halen om niet te emigreren.

'Dan is dat haar eigen schuld, want ik ga. Hoor je dat? Ik ga naar Amerika om met Thomas Hellberg te trouwen.' Hildur zou echt willen dat ze niet boos was geworden, want ze wilde volwassen genoeg overkomen om te emigreren. Maar ze was verliefd. Dat zag haar tante toch ook wel?

Hildur had met Thomas' arm om haar schouders op het strand van Fjällbacka gezeten en samen hadden ze hun toekomst uitgestippeld. Het was zo gemakkelijk om met hem te praten. Het was alsof ze elkaar al jaren kenden, niet slechts een paar maan-

den. Hij stelde voor dat hij vooruit zou gaan, op zoek ging naar een boerderij met een goed, fatsoenlijk huis, en dat zij dan later zou komen. Hoewel ze liever meteen met hem mee was gegaan, begreep ze natuurlijk dat het een verstandig besluit was. Gisteren hadden ze met tranen afscheid van elkaar genomen. Goed, hij had misschien niet echt gehuild, maar had er op zijn minst erg verdrietig uitgezien dat ze voor nu afscheid moesten nemen. Een meer wereldse en knappere man was ze nog niet tegengekomen. Ze wist zeker dat hij voor haar zou zorgen en zij voor hem. Ze wilden minstens drie kinderen maar het liefst niet meer dan vier. Hij had vijf broers en zussen en meerdere halfbroers en -zussen, zij had alleen Signe.

Haar tante keek haar met een moeilijk te duiden blik aan en schudde toen haar hoofd. ‘Het koppigste meisje in Fjällbacka, dat ben je, en ik denk dat je een fout begaat,’ zei ze. ‘Dat je je vergist en een heel grote fout begaat.’

Hildur gilte het uit, vloog haar lieve tante om de nek en overlaadde haar met kussen.

Haar tante lachte, weigerde haar los te laten en wiegde haar in haar armen alsof ze een klein meisje was.

‘Beloof me dat je nog een keer met Signe praat,’ zei ze.

‘Dat beloof ik. Waar is ze?’

‘Ze is bij de kippen.’

‘Vandaag was het toch mijn beurt,’ zei Hildur en ze wurmde zich uit de omhelzing. Er was niemand met wie ze liever de goedkeuring van haar tante wilde delen dan met haar tweelingzus.

De lente was tot nu toe warm en fijn geweest, maar ’s ochtends was het nog frisjes en ze trok een jas aan voordat ze zich naar het kippenhok haastte.

Bij de kippen was Signe niet. ‘Signe,’ riep Hildur. ‘Siiiigne.’

‘Ik ben hier, achter de stal.’

Hildur vond Signe zittend in de ochtendzon. Hier hadden ze

zich als kind altijd verstopt voor de volwassenen op de boerderij. Hildur was niet altijd even braaf geweest en Signe was degene die luisterde en troost bood.

‘Tante heeft ja gezegd,’ zei Hildur.

‘Ik wist dat ze dat zou doen,’ zei Signe kalm. ‘Heeft ze ooit nee tegen je gezegd?’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Ach, niets. Maar wat fijn voor je. Gefeliciteerd.’

‘Jouw enthousiasme is echt overweldigend.’

‘Nou ja, zo leuk is het niet om alleen achtergelaten te worden,’ zei haar tweelingzus. ‘Onze neef Einar is pas tien jaar oud, dus aan hem heb ik niet zoveel.’

‘Maar je kunt je leven ook veranderen, Signe. Niemand houdt je hier vast. Wij hebben geen ouders met wie we rekening moeten houden, we zijn vrij om te doen en laten wat we willen.’

Signe schraapte met haar voet over de grond en keek uit over de weilanden. ‘Ik weet het. Ik ben waarschijnlijk gewoon verdrietig dat je weggaat. Met wie moet ik nu ruziemaken? Je bent mijn beste vriendin. En laat het tante nooit horen dat we geen rekening met haar hoeven te houden,’ zei ze glimlachend.

‘Ach, je weet wat ik bedoel. Oom Kalle en zij hebben Einar nu. We weten heel goed dat ze ons als haar kinderen heeft beschouwd, maar denk je ook niet dat Einar een zegen was? Iedere vrouw wil wel een kind van zichzelf hebben, en niet alleen zorgen voor de kinderen van haar broer.’

‘Maar wij herinneren ons vader en moeder niet eens meer, en tante Agnes en oom Kalle zijn als ouders voor ons geweest. Je probeert excuses te vinden om je geweten te sussen dat je ons hier achterlaat, hè?’

‘Wacht maar. Op een dag ontmoet jij ook een man voor wie je alles wilt opgeven. Niet iedereen is zoals jouw Ivar,’ zei Hildur, omdat haar zus alle gevoelens voor mannen afhield nadat haar verloofde er met een ander vandoor was gegaan. ‘Je zult er een

vinden die net zo goed is als Thomas, iemand die je als een koningin zal behandelen.

‘Behandelt hij je zo?’

Hildur begon te stralen. ‘De hele tijd.’

1

Signe

Zomer 1926

Het was haar tante die Signe de advertentie in de krant *Bohuslänningen* had laten zien.

Jonge bekwame typistes gezocht voor deeltijdwerk in Fjällbacka. Extra huishoudelijk werk kan worden aangeboden indien gewenst. Inclusief huisvesting bij een voltijdsaanstelling.

Ze woonde nu al enkele weken in haar kleine kamer in het indrukwekkende zomerhuis. Ze wilde hier nooit meer weg. Het werk was precies waar ze van gedroomd had en het leidde haar gedachten af van Hildur. Dat was ook nodig, want nadat haar zus Humlekärr tien maanden geleden had verlaten, was het gemis nog groter dan Signe had gevreesd. Ze waren nog nooit zo lang van elkaar gescheiden geweest.

De zaterdag stond volledig in het teken van huishoudelijk

werk. Het was lang niet zo leuk als het typewerk voor de weduwe Daga Leander, maar het was ook niet zo erg als Signe had gedacht. Haar tante had haar goed geleerd hoe ze een huishouden moest runnen en niemand in de familie Schiller leek het erg te vinden als ze de eieren voor bij het ontbijt een minuut te lang kookte.

Het was nog vroeg in de ochtend in een van Fjällbacka's mooiste tuinen. Dauw glinsterde op de gele rozen, waarvan Signe de stengels zorgvuldig afknipte. De bloemen zouden de dinertafel sieren. Het was een belangrijke avond voor de familie. De oudste zoon Anders was op weg hierheen samen met zijn verloofde, die blijkbaar uit een heel rijke familie kwam. Signe had begrepen dat mevrouw erg blij was met Anders' toekomstige vrouw. Het was de hele tijd Eleonora voor en Eleonora na. Mevrouw sprak meer over de fantastische toekomstige schoondochter dan over haar twee zonen.

Vanuit de tuin zag Signe niet wat er voor het huis gebeurde, maar ze hoorde een auto het aangeharkte grind op rijden. Het was waarschijnlijk de jongste zoon, Henry. Mevrouw had gezegd dat hij vroeg zou komen. Signe had nog geen van de broers ontmoet, maar uit de verhalen die ze had gehoord had ze begrepen dat Henry een nietsnut was en Anders een harde werker en succesvol.

Ze bleef voor de zijingang staan met de snoeischaar en de rozen in haar hand en keek toe hoe meneer en mevrouw Schiller hun zoon in de hal ontvingen. Hij was zonder te overdrijven waarschijnlijk de knapste man die ze ooit had gezien. Zijn donkerbruine krullende haar reikte bijna tot aan zijn schouders en hij was groot en breedgeschouderd. Wanneer hij lachte om iets wat zijn moeder zei, toonde hij zo'n witte rij tanden dat Signe als verlamd bleef staan. Hij straalde en verlichtte de hele kamer. Het was alsof ze door de bliksem werd getroffen. En hij had niet eens in haar richting gekeken.

Signes enige ervaring met mannen was een verloofde die haar had verlaten voor een andere vrouw en ze had zichzelf beloofd dat ze de volgende keer zorgvuldiger zou kiezen. Maar Fjällbacka had iemand als zij weinig te bieden. Ze was niet mooi, ze was zeker niet spraakzaam en daarom had niemand door dat ze best wel pienter was, of gaf er überhaupt iets om. Behalve de weduwe Leander dan natuurlijk. Signe moest inwendig lachen. Ze hield van het schrijven in het bijgebouw, aan de andere kant van het gazon tegenover het hoofdgebouw. Het maakte het ietwat vervelende huishoudelijke werk goed. Maar ze klaagde zeker niet. Het was een goede baan, het salaris was goed en ze werd goed behandeld. Tot nu toe had Signe alleen voor het echtpaar Schiller gezorgd, maar vanaf vandaag werd het gezelschap uitgebreid en aan het eind van de avond zouden de zes slaapkamers in het huis bezet zijn met gasten die bleven overnachten.

Terwijl het echtpaar verder praatte met hun zoon, liep Signe naar de voorraadkamer, zocht een vaas voor de rozen en trok haar tuinhandschoenen en schort uit. Ze haastte zich naar de eetkamer, waar de glazen en het serviesgoed in een vitrinekast stonden die zo hoog was dat ze op een hoge kruk moest gaan staan om bij de champagneglazen te kunnen.

Wat had mevrouw gezegd? Drie gangen. Dat betekende een bord voor het hoofdgerecht, eentje voor het voorgerecht, een broodbordje, twee wijnglazen, een dessertwijnglas, een waterglas en bestek. Ze zette de dessertborden even aan de kant. Daarna pakte ze de linnen servetten, die Signe van mevrouw tot zwanen moest vouwen, de zilveren onderzetters uit het ouderlijk huis van mevrouw en zes lage kandelaars, want mevrouw vond dat je elkaar niet goed kon zien als er kandelabers op tafel stonden.

Het gezelschap bestond uit de heer en vrouw des huizes, Henry, Anders en zijn verloofde, de ouders van de verloofde en een broer en een zus plus mevrouw Leander, telde Signe terwijl

ze het pas gestreken tafelkleed op tafel legde. Met voorzichtige bewegingen streek ze de plooiën glad.

‘Kan ik u helpen, juffrouw?’

Signe keek op. Ze maakte een reverence. ‘Nee, dank u, meneer, ik red me wel.’ Wat deed hij hier in de eetkamer? Wilde hij haar plagen? Zo iemand als hij had waarschijnlijk nog nooit met iets meegeholpen. Hij was immers een nietsnut.

Henry keek naar alles wat ze uit de kast had gehaald om de tafel mee te dekken.

‘Ik kan uitstekend tafeldekken,’ zei hij. ‘In de tussentijd kunt u me vertellen wat er in het huis is gebeurd sinds ik hier voor het laatst ben geweest. Hoe heet u, juffrouw? Mijn naam is Henry. Laten we elkaar maar meteen tutoyeren. Zo modern zijn we wel, toch? Ik zie dat je even oud bent als ik. Ik ben bijna vierentwintig. Hoe oud ben jij?’

Waar ging dit gesprek naartoe? Moest ze hem tutoyeren? Jeetjemina, dat kon echt niet en dat wist hij toch ook wel. Hij was maar aan het plagen. En het ging hem niets aan hoe oud ze was. Maar haar naam moest ze wel zeggen.

‘Signe,’ zei ze, en ze zag tot haar schrik dat Henry de stapel onderzetter’s pakte. ‘U hoeft me echt niet te helpen, meneer. Ik kan het zelf wel.’ Hij was verontrustend knap. Hoe moest ze zich op haar werk concentreren met hem in de kamer?

‘Maar hoe kom ik dan alle roddels te weten?’ zei hij met een glimlach. ‘Jij werkt hier, dus je weet alles. Weet je bijvoorbeeld hoe mijn nieuwe schoonzus is? Is ze net zo saai als mijn broer? Mijn moeder zegt dat ze perfect is, maar ik denk dat mijn moeder en ik verschillende ideeën hebben over de perfecte vrouw.’ Hij legde de onderzetter’s neer alsof hij nooit anders had gedaan.

‘Daar weet ik niets van,’ zei Signe ongemakkelijk. ‘Ik denk niet dat u mij zulke vragen moet stellen, meneer.’

‘Henry,’ zei hij.

‘Pardon, meneer?’

‘Je móét me Henry noemen. Ik hou er niet van om meneer genoemd te worden, dus gebruik alsjeblieft mijn voornaam.’ Zijn ogen fonkelden terwijl hij een paar stappen naar haar toe deed. ‘Jij en ik zijn nu vrienden,’ zei hij.

‘Signe,’ klonk een stem voor de deur van de eetkamer, en Signe deed een stap achteruit, weg van Henry die veel te dicht bij haar was komen staan.

‘Ja, mevrouw?’

De deur ging open en mevrouw kwam de kamer binnen. Er komt echt iemand binnen, dacht Signe. Ebba Schiller was lang en slank en gedroeg zich zoals een vrouw van haar klasse betaamde. Ze had alles wat Signe miste, maar Signe waardeerde haar als werkgever. Ze was aardig, soms zelfs bijna lief, en snel in de war, waarschijnlijk niet zo vreemd als iedereen je altijd alles uit handen nam. Signe vermande zich. Ze had geen behoefte om bevriend te raken met de mensen voor wie ze werkte, en al helemaal niet met hun zonen. Met mevrouw Leander was ze wel bevriend, maar dat werk was ook iets heel anders.

Mevrouw keek naar haar zoon, die nu onbekommerd borden neerzette. ‘Henry?’

‘Ja, moedertje. Signe en ik hebben het erg druk, zoals je ziet.’ Hij keek Signe met een steelse glimlach aan, alsof de situatie hem enorm amuseerde.

Signe werd zo nerveus dat de bordjes voor het voorgerecht in haar handen begonnen te trillen.

‘Mag ik vragen waarom je Signes werk doet?’

Dit was precies wat er niet mocht gebeuren. Mevrouw dacht dat Signe haar zoon had gevraagd om te helpen. Hij mocht het lekker zelf uitleggen, want het was zijn schuld.

‘We raakten aan de praat en ik kan een vrouw niet laten zwoegen en zelf alleen maar toekijken. Je hebt me beter opgevoed dan dat,’ zei hij.

‘Signe, valt hij je lastig met zijn gepraat?’

Ze schudde haar hoofd. Wat moest ze zeggen?

‘Nou ja, hoe dan ook, papa en ik willen je zien voor een drankje in de lounge. Onze gasten komen over precies anderhalf uur en we willen voor die tijd met je praten.’

‘Terechtwijzen, zul je bedoelen, mama?’

Mevrouw zuchtte. ‘Ik verwacht je, omgekleed, over een half uur.’

Hij kuste zijn moeder en Signe zag de glimlach op het gezicht van mevrouw. Het was duidelijk dat ze gecharmeerd was van haar zoon, ook al schudde ze haar hoofd.

Mevrouw was ondanks alles vast erg gesteld op haar jongste zoon, dacht Signe. Net zoals haar tante op Hildur. Haar zus had altijd die luchtigheid gehad die Henry ook leek uit te stralen, terwijl Signe eerder zwaar op de hand was. ‘Jij draagt alle problemen van de wereld op je schouders,’ zei haar tante vaak, en dat gaf ook al aan dat Signe niet bepaald het zonnetje in huis was.

Henry was al begonnen met de glazen. ‘Zet ik ze nu goed?’ vroeg hij terwijl hij ze precies op de goede plek neerzette. Hij had natuurlijk al aan heel wat volgens de etiquette gedekte tafels gezeten en wist hoe het hoorde.

Signe knikte, zette de borden neer die ze nog steeds in haar handen had en ging aan het bijzettafeltje zitten om de servetten te vouwen. Dan moest hij de tafel maar dekken, als dat zo belangrijk voor hem was.

‘Heb je geen enkele roddel voor me?’ vroeg hij.

‘Nee, en als ik die wel had gehad, had ik die niet doorverteld,’ zei ze, terwijl ze de rand van het servet naar binnen vouwde, het servet omdraaide en de volgende rand naar binnen vouwde. Het was haar niet ontgaan dat het huwelijk tussen Anders en jufvrouw Eleonora belangrijk was voor de familie. Theodor Schiller had min of meer gezegd dat hij Eleonora beslist in de familie wilde hebben. Bovendien gingen er in Fjällbacka altijd geruch-

ten rond over de zomergasten, onder wie natuurlijk de bekende familie Schiller, hoewel Signe het meeste afdeed als onzin. Wie wat met wie deed interesseerde haar niet. En ze was niet van plan om iets te zeggen over de roman die de weduwe Leander aan het schrijven was. Ze had geheimhouding gezworen en ze hield zich aan haar belofte.

‘Ik ben al twee jaar niet meer in Fjällbacka geweest. Hoelang werk je al voor mijn ouders?’ vroeg Henry.

‘Sinds de paasvakantie, toen ze het huis openden voor het seizoen.’

‘Kom je uit het dorp?’ vroeg hij nieuwsgierig.

‘Humlekärr. Voorbij Kville en dan nog een stukje verder.’

‘En daar wonen ook je ouders?’

‘Mijn ouders zijn dood. Ik woon bij mijn oom en tante.’

‘Dat spijt me te horen,’ zei hij en hij keek haar ineens vol medeleven aan.

Ze haalde haar schouders op. ‘Het is lang geleden, ik was nog heel klein.’

Hij knikte alsof hij het begreep. ‘Hoe kom je hier dan elke dag?’

‘Ik woon hier, in de torenkamer.’

‘Natuurlijk. Ik was vergeten dat mijn moeder vierentwintig-uurservice wil,’ zei hij met een scheef glimlachje.

‘Ik werk op normale tijden,’ haastte ze zich te zeggen, voordat hij iets anders over zijn moeder beweerde. ‘En ik werk hier heel graag. Mevrouw Schiller is een heel goede werkgever.’

‘Heb je mijn broer al ontmoet?’

‘Nee.’

‘Nu wel,’ klonk een stem in de deuropening en Signe keek op. Een man, slechts een of twee jaar ouder dan Henry, kwam de kamer binnen. Zijn houding was totaal anders. Mannelijk, beheerst en correct. Hij was donkerder dan zijn jongere broer, misschien iets groter. Waarschijnlijk net zo knap als Henry als

hij de kilte zou uitzetten en de charme aan. Was dat hoe men Signe zag in vergelijking met Hildur? Niemand ter wereld zou Signe immers 'charmant' noemen. Maar kil? Was ze dat geworden na de verbroken verloving? Ze kon in elk geval niet met zekerheid zeggen dat het níét het geval was.

'Anders,' zei Henry en hij legde het bestek op tafel. 'Ben je er nu al?' Hij liep snel naar zijn broer. Ze schudden elkaar de hand. 'Waar is je verloofde dan?'

'Ze reist met haar ouders. Ik ben met mijn nieuwe auto uit Göteborg gekomen. Wil je hem zien?'

'Absoluut. Maar begroet eerst Signe.'

Ze wilde door het parket zakken, ze kon echt niet nog een broer aan. Maar ze hoefde zich geen zorgen te maken, want de oudere broer gunde haar nauwelijks een blik waardig voordat hij zijn arm om Henry heen sloeg.

'Voor de borrel met papa en mama hebben we nog tijd om een set te spelen,' zei hij.

'Beste broer, wil je echt je toekomstige vrouw verwelkomen als verliezer,' zei Henry glimlachend.

Anders schudde zijn hoofd over Henry's bewering. Toen richtte hij zich tot Signe. 'Val niet voor de charmes van deze jongeman,' zei hij. 'Hij is net zo slecht met vrouwen als met tennis.'

'Hij liegt, die slechterik,' riep Henry in de deuropening.

Signe, die zeker niet van plan was om voor een rijke, verwende slungel te vallen, haalde opgelucht adem toen de deur achter de broers dichtviel. Eindelijk kon ze rustig haar werk doen. Zodra ze weer alleen was zou de bloes op haar wangen verdwijnen.

2

Hildur

Het bureau voor het raam was oud en versleten en de stoel waarop ze zat wiebelde een beetje, maar dit was haar favoriete plek in huis. Ze keek uit over de weilanden en elke keer werd ze blij van het uitzicht. Als de regen maar kwam, dacht ze, terwijl ze zich probeerde te concentreren op het vel papier dat voor haar lag. Het was te droog en ze maakte zich zorgen.

Hildur had die dag zoveel brieven geschreven dat ze de laatste, aan haar tante, kort moest houden. Ze wist dat Signe haar brief sowieso zou voorlezen de volgende keer dat ze op bezoek ging in Humlekärr.

Tante Agnes,

Je hebt geen idee hoe goed ik het hier heb met Thomas. Hij heeft net een vijfde melkkoe voor ons gekocht en een hele hectare akkerland, dus we zullen geen nood lijden, zoals je zult begrijpen. Ik kan niet geloven dat ik hier al

tien maanden op de boerderij ben. Dit is het leven dat ik wil. Ik ben zo gelukkig.

Maar natuurlijk mis ik jullie. Ooit wil ik mijn gezin meenemen naar jou, zodat jullie elkaar kunnen leren kennen.

Doe de groeten aan oom Kalle en Einar.

Hartelijke groeten van je nichtje Hildur Hellberg (Thomas zegt dat we het moeten veranderen in Helberg, omdat het Amerikaanser is, maar voorlopig is het in elk geval Hellberg)

Hildur stopte het vel papier in een envelop waarop ze het adres al had geschreven, zodat ze de brief morgen met de postbode kon meegeven. Ze legde haar handen op haar buik en drukte lichtjes. Vandaag was de kleine aap daarbinnen helemaal wild.

‘Rustig maar, kleine herrieschopper,’ zei ze zacht.

Ze kwam moeizaam overeind en duwde met haar handen tegen haar onderrug, terwijl ze zich voorzichtig uitrekte. Ze had nog een maand te gaan voordat de baby zou komen, maar daar hadden de koeien geen boodschap aan. Die wilden gemolken worden en daar was het nu de tijd voor. ’s Ochtends was het prima om alleen in de stal te zijn, maar als het ’s avonds donker werd, was ze altijd een beetje ongerust en wilde ze het melken zo snel mogelijk achter de rug hebben. Ze molk de koeien ’s ochtends dan ook het liefst vóór vijf uur, zodat ze ze ’s avonds ook rond vijf uur voor de tweede keer kon melken. Dan was ze rond half zeven klaar, wat haar goed uitkwam, want tegen die tijd was ze echt moe.

Het was een prachtige namiddag, zag ze toen ze buiten kwam. De lucht boven de velden was rood en het bruine huis glansde op een wel heel bijzondere manier, zo had ze het nog nooit gezien. Thomas had beloofd dat het huis opgeknapt zou worden,

maar daar was nu geen geld voor. Geld was een constante zorg en ze vreesde dat ze niet konden rondkomen met wat de boerderij opbracht. Er moest snel regen komen, dat moest gewoon. Als ze niets konden oogsten, als de dieren geen voer kregen... Ze wilde er niet eens over nadenken.

De koeien kwamen op haar af zodra ze de omheining naderde. De uiers stonden inmiddels op springen en deden waarschijnlijk pijn.

‘Kom dan, kom dan, kom dan,’ riep ze naar hen, zoals ze naar de dieren in Humlekärr hadden geroepen. Ze was veel meer thuis in de stal dan Thomas, die zei dat hij vooral lui was geweest als er geholpen moest worden op de boerderij van de familie in Skistad, buiten Fjällbacka. Er waren boerenknechten en dienstmeisjes geweest om voor de familie te zorgen, maar zo was Hildur niet opgegroeid. Iedereen had meegeholpen bij haar oom en tante. Ze wist niet beter.

De koeien hadden Amerikaanse namen gehad toen ze bij hen kwamen, maar ze had ze meteen omgedoopt, dus eerst bracht ze Blenda in de melkstal en daarna zou ze om de beurt Krita, Rosa, Stjärna en Maja melken. Het waren rustige, aardige dieren en het melken ging meestal gemakkelijk, maar na de geboorte van de baby zouden ze waarschijnlijk een melkmeisje moeten nemen, in elk geval de eerste tijd. Thomas wilde uiteindelijk tien koeien hebben en er moest immers ook voor de melk gezorgd worden, en dat kon Hildur niet alleen. Niet met een kind dat aan haar rok hing.

Ze aaide Blenda over de schouder en ging op het krukje zitten.

‘Wat zeg je, zullen we beginnen?’ zei ze en ze trok de melkemer naar zich toe. Blenda zwaaide met haar staart, waarschijnlijk om een vlieg weg te jagen, maar Hildur interpreteerde het als een ja.

Met snelle, vaste hand molk ze de koeien een voor een en voor ze het wist stond Maja al voor haar voor de laatste melkbeurt

van de dag. Hildur wilde net de halfvolle emmer onder de uiers neerzetten toen ze buiten iets meende te horen. Ze stopte en luisterde, maar ze hoorde niets. Ze haalde opgelucht adem. Ik ben te snel bang, dacht ze, terwijl ze naar de spenen van de koe reikte.

Toen werd er op de staldeur geklopt. ‘Hallo,’ zei een donkere mannenstem.

Hildur schrok zo dat er een paar druppels melk naast de emmer terechtkwamen. Zij, die altijd zo nauwkeurig de deur achter zich op slot deed, was dat deze keer blijkbaar vergeten. De gedachte om alleen in de stal te zijn met een vreemdeling leek nachtmerrieachtig veel op de keer dat ze thuis werd verrast door een zwerver. Hij was volledig losgeslagen en als haar oom haar niet had horen schreeuwen, wist ze niet wat er had kunnen gebeuren.

Ze kroop verder de box in tot aan Maja’s snoet. Het daglicht viel door het raam naar binnen en ze dankte God dat ze geen lantaarn in het gangpad van de stal had gezet, zoals ze in de winter en de lente had gedaan. Alsjeblieft, Maja, verroer je niet, bad ze in zichzelf toen ze vastberaden stappen hoorde naderen. De koe, die gewoonlijk uiterst kalm en zachtaardig was, bewoog onrustig. Als ze met haar hoeven tegen de metalen emmer sloeg, zou de man beseffen dat zich achter Maja een doodsbanne melkmeid verstopte.

‘Mevrouw Hellberg?’

Plotseling stond de man voor de box. Hij schoof zijn hoed naar achteren en begon bulderend te lachen toen hij haar naast de koe zag hurken.

‘Waarom zit u daar? Ik ben niet gevaarlijk. Ik ben uw buurman, Johan. Uw man zei dat u een paar weken alleen thuis was, dus ik heb beloofd om een oogje in het zeil te houden. Heeft hij u dat niet verteld?’ Hij stapte bij Maja in de box, stak een hand uit naar Hildur en trok haar overeind.

‘Nee, dat heeft hij niet verteld.’ Ze veegde gegeneerd wat stro weg dat aan haar rok was blijven hangen.

‘We zijn net thuisgekomen na zes maanden Zweden en ik denk niet dat we nu nog een keer teruggaan. Ik zal mijn vrouw een keer meenemen, zodat jullie elkaar kunnen leren kennen. Het is geen slecht idee om de Zweden in uw buurt te leren kennen als uw man weg is en u in de toekomst hulp nodig hebt.’

‘Wat stom van daarnet. Mijn naam is Hildur, want we gaan wel “je” zeggen, toch? Ik kan niet geloven dat ik me verstopte terwijl je gewoon aardig wilde zijn,’ zei ze. ‘Hoe heet je vrouw?’

‘Molly. We komen uit Uppland en wonen nu tien jaar in dit land. We hebben geen kinderen, maar we hebben zeven koeien en vijf hectare land. Onze boerderij begint achter dat bosje daar,’ zei hij en hij wees naar het vieze stalraam. ‘Het was leuk om onze familie te zien, echt waar, maar we verlangden terug naar hier. Dit is nu ons thuis.’ De trots in zijn stem was onmiskenbaar. ‘Ik begrijp dat je man jullie toekomst ook zo ziet, koeien en een paar hectare landbouwgrond?’

‘Ja, precies, dat wil Thomas ook,’ zei ze glimlachend.

‘En de eerste baby is onderweg, zie ik. Wanneer ben je uitgerekend?’

‘Over een maand.’

‘En dan zal je echtgenoot weer thuis zijn, hoop ik.’

‘Ja. Thomas ziet er net zo naar uit als ik.’ Ze droeg de emmer met melk naar buiten zodat Maja er niet over zou struikelen, waarna ze terug de box in ging en de halster losmaakte.

‘Laat mij maar,’ zei Johan en hij nam het van haar over. ‘Moet ze naast de koe aan het einde staan?’

‘Dank je, wat aardig. Ja, ze staat het dichtst bij de deur.’

Nadat hij de koe naar haar plek had gebracht, droeg hij de emmer naar de melkkamer. Toen ze klaar waren, volgde ze hem naar buiten. Verderop, bij het woonhuis, zag ze een auto staan. Die had ze dus gehoord.

‘Is die van jou?’ vroeg ze.

‘Ja, het nieuwste model,’ zei hij trots. ‘Binnenkort hebben jullie er waarschijnlijk ook een. Mijn vrouw wil leren autorijden, jij misschien ook?’

‘Dat is vast niets voor mij,’ zei Hildur. ‘Maar Thomas wil waarschijnlijk wel.’

‘Ik hoop dat je ook een eigen wil hebt en niet alleen die van hem volgt.’

‘Wat bedoel je?’

‘Gewoon dat het belangrijk is. Praat maar eens met mijn vrouw. Zij is erg begaan met vrouwenkwesties. En ik moedig het aan. Ik hoop dat je man dat ook doet.’

‘Hij moedigt alles aan wat ik wil doen,’ zei ze glimlachend.

Maar de vraag naar onafhankelijkheid bleef nog even hangen nadat ze naar binnen was gegaan en de deur op slot had gedaan. Haar tante had haar het koppigste kind genoemd dat ze kende, maar dat was alleen zolang ze thuis had gewoond. Hier voelde ze niet dezelfde behoefte om haar leven in eigen hand te nemen als toen. Wat Thomas zei was altijd precies wat zij ook wilde, en bovendien zouden ze binnenkort een baby krijgen en dat was belangrijker dan al het andere. Vrouwenkwesties? Nee, die vrouw was vast niet erg aardig.